KARİKATÜR

SOVYET — YÜKÜMÜZ HAFİFLEDİ!

MEŞHUR ESKİ BİR ŞARKININ YENİ GÜFTESİ...

Eskisi :
Arpa ektim darı çıktı
Esmer aldım sarı çıktı
Şınanay, şınanay!

Yenisi :
Bobma ektim lüfer çıktı
Olta attım zafer çıktı
Amanvay, amanvay!

ANKARA MEKTUBU

Dünyada muzip mi kalmadı? Bir okuyucu kalkmış bizim patrona bir arîza göndermiş; "Ankaranın Zapartası artık İstanbulda çok oturdu. Onu orada bu kadar zaman misafir eden acaba hangi babayiğittir?,, diye soruyor.

Patron mektubu elime tutuşturunca şaşırdım doğrusu... Bu zamanda misafirlik, hanedanlık diye bir şey kaldı mı ki?. Okuyucumuz şaşmasın ve anlasın ki o hanedan yiğit ben ve burada bu zamanda bu kadar uzun müddet oturabilen babayiğit te yine bizzat ben'im!

Yine o aziz okuyucum yalnız şuna şaşsın kalsın ki benim gibi bir yayla adamı, burada bu rutubetli hava içinde nasıl oturabiliyor?

Bana sorarsa buna ben dahi hayretteyim. Nâmubârek kademim mi bu sene İstanbulun havasını böyle acayipleştirdi, yoksa, hakikaten her sene mi böyledir? Vakıa ben İstanbulluyum ama, otuz senedir Anadoluda otura otura burayı unutmuş olsam gerek.

Aman efendim ne hava bu?. Evden çıkarken lodos, sokakta poyraz, vapurda kabayel, Köprüde inbat, Eminönünde kar, Sirkecide güneş ve Babıâliyi tırmanırken yağmur, idarehaneden girerken dolu veyahut sulusepken..

Hani bir saat içinde bu kadar değişiklik gösteren havaya uymak lâzım gelse başta Panama şapka, üstünde yağmur şemsiyesi, bir kolda palto, bir kolda muşamba, sırtta beyaz ceket, içinde kalın kazak, bir ayakta keten iskarpin, diğerinde lâstik çizme... Ala ala hey!!. Ve ondan sonra tabiî tımarhane...

Heybemde karbonat, demliğimde ıhlamurdan başka ilâç bilmezken başucum muazzam bir eczaneye ve ceplerim ilâç karaborsacısı çantalarına benzedi. Burnum sanki Kırkçeşme musluğu oldu. Belimi kaplıyan romatizma kametime öyle bir şekil verdi ki tanımıyanlar beli bükülmüş ihtiyar sanıyor. Öksürükten ciğerlerim davul ve nezleden burnum zurna çalıyor. Daha yazayım mı?..

Şöyle daha İstanbul damlarını beyaz renkte görmeden kış geçiyor da biz hâlâ sabah akşam Haydarpaşa açıklarında lodos salıncağında hop oturup hop kalkıyoruz.

Ne keyif, ne keyif!.. İstanbulu yazın görenler, kadını yalnız gülerken görmüş bahtiyarlardır. Madalyanın ters tarafı burada kış manzarasıdır.

Evet, otuz senedir merd yayla havasına alışmış benim gibi bir insanın bu meret havalara aylarca tahammülüne ben de şaşıyorum. Fakat ne yapalım, biri erkek ise ikincisi de dişi, fakat üstelik âşifte ve fettan bir dişi. Gel de bırak bakalım.

Hani meşhurdur; Giridde memurken yağmurundan illâllah deyip kaçmış bir zat, senelerce sonra oradan gelen bir arkadaşına rastladığı vakit ilk suali: "Aman yağmur hâlâ devam ediyor mu?,, olmuş. Burada da iş o hali buldu. "Ağlar Yakubum ağlar, Yusufum deyu,, teranesile hiç durmadan çağlıyor..

O aziz okuyucum eğer o kadar hevesli ise gelsin, havanın bu germü serdine nasıl göğüs gerecek görelim.

Gök keçiyi gören içi dolu yağ sanır, derler, doğru imiş. Benim burada çok kaldığımı görenler galiba çekemez oldular; fakat gel de bu dakikada beş defa değişen hava içinde otur keyif et bakalım.

— Canım o kadar şikâyetçi isen oturma!..

Diyeceksiniz, diyeceksiniz ama yağma yok; ben hem şikâyet eder, hem otururum!..

Zaparta

AKSİLİK

Kocası bir otomobil kazası geçirmiş, hastahaneye kaldırılmıştı. İlk günü operatör:

— Bayan, yazık ki kocanızın bir ayağını kesmek zorundayız! dedi.

Kadın eve döndü. Ertesi gün tekrar hastahaneye geldi. Daha kapıdan girerken doktorla karşılaştılar.

— Kocam nasıl? Ayağı kesildi mi?.

— Hayır bayan. Muvaffakiyetli bir ameliyatla bacaksız kalmaktan kurtuldu.

Kadının neşesi kaçtı:

— Vah, vah!. Ben de aksi gibi bu sabah bir çift koltuk değneği ısmarlamıştım.

★

TERSİNE !

Babası zenginleyince kızına da birdenbire binicilik hevesi gelmişti. Sipahiocağına girdi. Gayet güzel bir amazon elbisesi diktirdi. Fakat şimdiye kadar atın yanından bile geçmediği için korkuyordu. Kendisine binicilik dersi verecek olan adama sordu:

— İnsan ilk defa ata binmeyi öğrenirken başına bir ağrı girermiş, öyle mi?

Eski binici gülümsiyerek pipo sundan bir nefes çekti:

— Hayır bayan, dedi, bilâkis

No. 475 CİLT: 19 SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 1 ŞUBAT 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

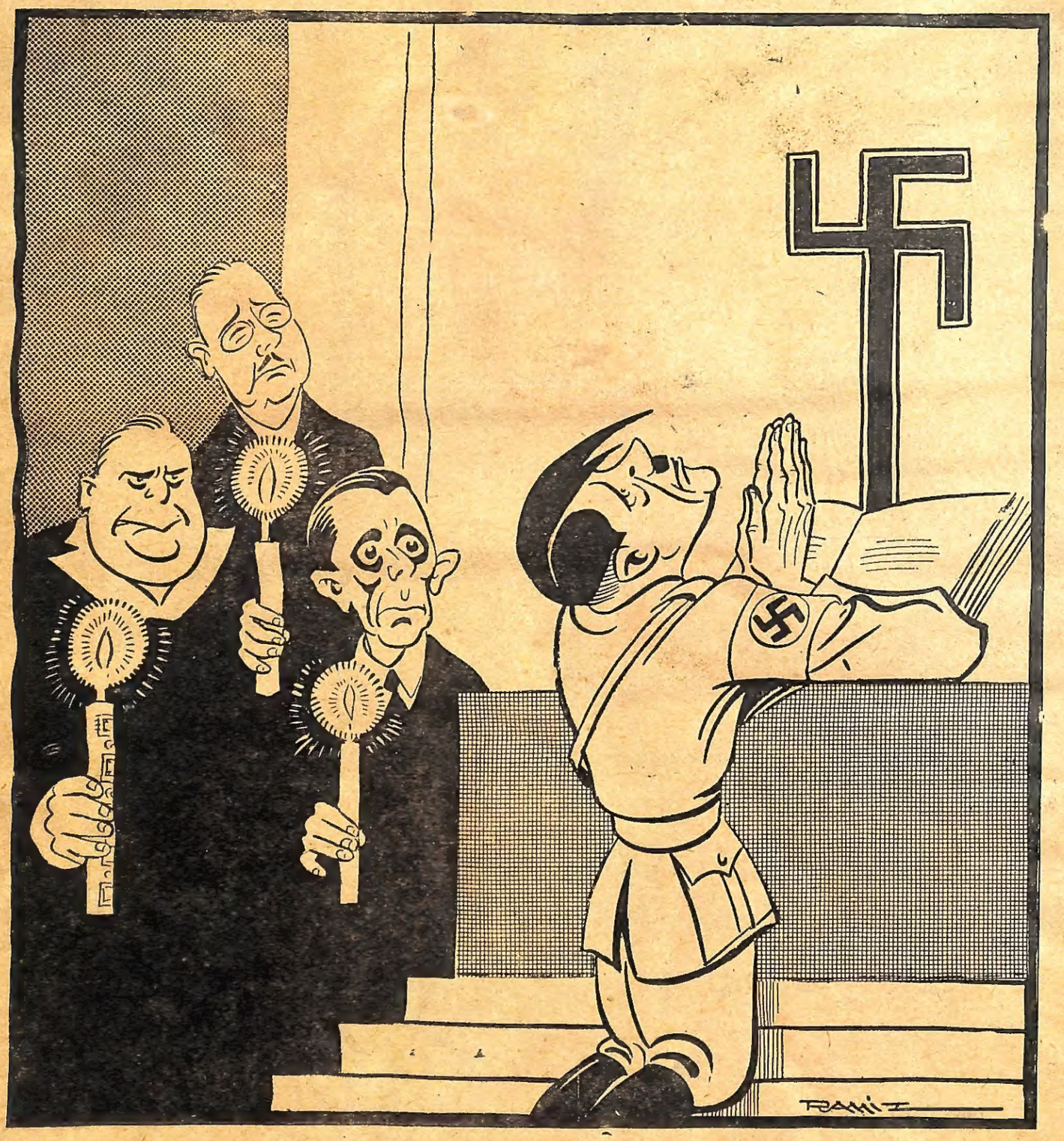

NAZİ ŞEFLERİ YARDIM BEKLİYORLAR...

— Allahım, artık Almanyanın kurtulmasına imkân kalmadı. Bâri bizi kurtar!..

— Kalbiniz bozuk...
— Aldırma doktor... Mis gibi yaşıyorum.
— Yoksa kara borsacı mısın?!.

HAFTADAN HAFTAYA

Hayat Dampinği

1945 ten beklenen şeylerden biri ucuzluktu. "Dünya harbi bir Almanya harbi haline geliyor, Atlantikteki Alman denizaltıları, Akdenizdeki durup dinlenmez uçak fırtınaları artık masal olmağa başladı. Yolların emniyeti git gide düzeliyor. Artık tehlikesiz seyahat edebilecek ticaret gemilerinin hangi malları getirecekleri bilinemez. Fakat ucuzluğu muhakkak getireceklerdir.,, diye umudlu. Fakat 1945 başında ucuzluk bakımından dünyanın her tarafında her şey eski tas, eski hamamdır. Buna mukabil gittikçe ucuzlayan ve âdeta damping haline gelen bir mal vardır ki insan hayatıdır. Evet Almanlar insan hayatı, insan kanı meselesinde hakikaten bir eşi görülmemiş damping mücadelesi yapmağa karar vermiş görünüyorlar.

Hitler kendinin bizler gibi olmadığını, Tanrı tarafından yer yüzüne bir nevi büyük elçi olarak gönderildiğini iddia eder. İnsanın düşündükçe buna âdeta inanacağı geliyor. Çünkü bizim gibi etten, kemikten bir insanın koca bir dünyayı bu kadar karıştırması, bu kadar kan akıtabilmesi, Alman milleti gibi hakikaten ileri ve cesur bir milleti bu kadar büyüleyip kendinin burnu halkalı bir esiri haline getirmesi aklın alacağı şeylerden değildir. Tarihte de yeri vardır ya. Eskiden Tanrı her hangi bir sebepten dolayı kullarına kızar, onlara bir veba yahut tufan musallat ederek bir müddet için köklerine kibrit suyu dökermiş. Anlaşılan bu defa yer yüzünü kaplıyacak büyük yağmurlar yağdırmak gibi beyhude malzeme sarfını gerektirecek külfetlerden çekinmiş, insan şeklinde bir kaza belâ komprimesi yaratıp dünyaya sevketmiş.

Evet bu ne kan ve hayat dampingi yarabbi! Haydi diyelim ki zaten bir et ve süt hayvanından farklı görmediği başka milletlere acımadı. Fakat Norveçten Rus, Macar hududundan Garp huduna, Cenup İtalya hududuna kadar olan topraklarda her gün yüzlerle, binlerle ölen halis Alman kanı çocuklara acımamak nasıl elinden geliyor? O her gün yanıp parçalandıkları düzinelerle değil de yüzler, binlerle ilân edilen çiçeği burnunda, hayat ve zekâ dolu gençlerin, çocukların her biri kaç kişi ve kaç aileyi matem yaşları içinde yakıp kıvrandırıyor. Bu velev ki pek küçük bir ümit için olsa haydi bir dereceye kadar hak verilsin. Fakat bütün bir dünyaya karşı yalnız kalmış kırık ve sakat bir memleket için artık ne ümit tasavvur edilebilir?

FRANKONUN BİR VECİZESİ

Bu hafta General Frankonun bir vecizesi çıktı. İspanya diktatörü gazetelere yaptığı bir demeçte: "Biz ne sağda, ne solda, ancak ortadayız,,, diyor. Bu ifadeye göre General Franko da tıpkı Ruzvelt ve Çörçil gibi tam imanlı bir demokrattır. Halbuki bir zamanlar onun için bir çok kimseler "Hitler ve Musolini gibi faşisttir,, demişler ve biçare masumun beyhude yere günahına girmişlerdir. Hattâ iftirayı daha ileriye götürerek Alman ve İtalyanlar safında harbe gireceğini, İngiltereye hücum edeceğini söyliyenler bile olmuştu.

Bununla beraber general Frankonun vecizesi çok kuvvetli olmakla beraber orijinal değildir; yirmi yıl evvel bizim memlekette de birinin söylediğini gayet iyi hatırlıyorum. Cümhuriyetin ilk yıllarında Cenup vilâyetlerimizden birinde çıkmış bir isyanın ele başısı olan Şeyh Said, İstiklâl Mahkemesi karşısında:

"— Ben bu işin ne önünde, ne arkasında, ancak ortasındayım.,, demişti.

Bu teminata karşı şeyh efendiyi Cümhuriyete karşı baş kaldıranların ne önünde, ne arkasında, ancak ortasında asmış bulunmaları pek muhtemeldir.

Bu iki ifade arasındaki benzerlik, bir Arap ata sözünün de dediği gibi bütün işlerde hayır ve

— Kar yağınca kömürcüler iki katlı ekmek kadayifi yaparlarmış.
— O eskidendi, şimdi sekiz katlı apartıman yapıyorlar!

selâmetin ancak ortada olduğunu bir kere daha meydana koymuş oluyor.

ODUNA, KÖMÜRE DAİR

Önümde iki adam konuşuyordu:

— Almanlar zavallı Yunanistanı ne hale koydular yarabbi!. Okudun mu gazetede? Atinada odunun tonu tam kırk İngiliz lirasına çıkmış. Oduna her memlekette kıymet verilir ama bu kadarı görülmemişti.

— Peki ahali alıyor muymuş?

— Gazete orasını yazmıyor. Fakat her halde orada da bizim geçen gün mahkemeye düşen Ruşen Sat şirketi gibi 34 bin liraya aldığı 20 kamyondan 118 bin lira kâr çıkaran büyük ticarethaneler vardır. Bunlar için tonu kırk İngilize odun pahalı mı?

— Ya senin benim gibi nasıl geçindiklerini kendileri de bilemiyenler, her ay başında çoluk çocuk bu ay da sağ kalmış olduğuna hayret edenler!

— Onlar aralarında tenezzühler tertip ederek kırlardan odun toplamağa çıkıyorlarmış.

— Acı, çok acı ama ben bu işin bir tarafını kıskanmadım desem yalan olur!

— Ne gibi?.

— Dağlarda odun gibi kömür de bulmak mümkün olsaydı da çoluğu çocuğu toplayıp Çamlıca veya Kayışdağında bir kır gezintisine çıksaydık.

Karikatür

KEYİF BU YA!

Oğlan üç senedir onuncu sınıfta *mıhlanıp kalmıştı. Babası okula gitti, direktörle konuştu.*

— *Bobstil oldu da ondan!*

Dediler. Zavallı adam bu hastalığın ne olduğunu bilmiyor değildi. O akşam oğlunu karşısına çağırdı. Biraz nasihat etmek istedi:

— Bak, oğlum! dedi. Bu sene de sınıfı geçemedin. Bu gidişle senin halin ne olacak?.

Bay mahtum parmaklarile masanın *üstünde bir Sving temposu tıkırdatırken cevap verdi:*

— Ne yapayım baba, ben sınıf mücadelesini sevmem!

Kadın — Seni sersem herif seni... Yolda kadınlara dişlerini göstererek gülersin ha!

— Gece sağlık merkerleri açılacakmış...

— İyi, bu gece nöbetçi doktoru çağır da zayıflamak için kendisinden reçete alalım!..

Büyük gazinolardan birine imtihanla garson alınıyordu. Patron istekilileri birer birer yanına çağırıp soruyordu:

— Gazinoda kavga çıkarsa ne yaparsın?

— Araya girerim efendim.

— Yaramazsın!.

* * *

— Gazinoda kavga çıkarsa ne yaparsın?

— Polise haber veririm.

— Yaramazsın!.

* * *

— Gazinoda kavga çıkarsa ne yaparsın?

— Zayıf olana yardım ederim.

— Yaramazsın!.

* * *

Gazinoda kavga çıkarsa..

— Gazinoda kavga çıkarsa ne yaparsın?

— Kuvvetli olana yardım ederim.

— Yaramazsın!.

* * *

— Gazinoda kavga çıkarsa ne yaparsın?

— Kavga edenlerin ikisini de döverim.

— Yaramazsın!.

* * *

— Gazinoda kavga çıkarsa ne yaparsın?

— Hiç karışmam, durur seyrine bakarım.

— Yaramazsın!.

* * *

En nihayet gözlerinden şeytanlık fışkıran bir Yahudi geldi. Patron ayni suali tekrarladı:

— Gazinoda kavga çıkarsa ne yaparsın?

— Kavga çikarsa deyil mi?

— Evet!.

— Gazinoda?.

— Evet!.

— Öncez, kavga edenlerin önündeki masada ne kadar tabak, çanak, bardak, surahi varsa toplar, kaldiririm. Malum ya, ortalikta tabak, çanak yok... Kirarlarsa yerine kaymasi müşkül!.

Patron memnun oldu:

— Aferin!. dedi. Yanımda çalışabilirsin!.

Ben

— Yardımınıza muhtacız... Merhamet ediniz.
— Baba, o kadar yavaş dilenme; herkes bizi aynî yardım alıcısı zannedecek!

Kimse Duymasın

SİKÂYET

Rektör Tevfik Sağlam Üniversite gençlerine yemek veren lokantayı teftiş ediyordu. Aşçı başıya:

— Talebe yemeklerinizden şikâyet ediyor! dedi.

Aşçı başı gülümsedi:

— Aldırmayın!

— Niçin?

— Bana da sizin derslerinizden şikâyet ediyorlar. Benim kulak bile astığım yok!.

KESAT

Bir yankesiciyi iş üstünde yakalamış, karakola getirmişlerdi. Üstünü, başını arayıp bulduklarını masanın üstüne koydular. Komiser kaşlarını çatarak sordu:

— Bütün çaldıkların bu kadar mı?

Yankesici ezilip büzülerek cevap verdi:

— Ne yaparsın bayım, bugünlerde işler kesat... Olurile idare etmeğe çalışıyoruz.

HOŞLUK

Bayan İşvebaz doktora gitti. Hekimin karşısında kırıtıp nazlanarak:

— Ah doktorcuğum, dedi, bir hoşluğum var!

Doktor alışkanlıkla cevap verdi:

— Soyununuz da göreyim!.

SEBEBİ VARMIŞ

Ayın yirmi sekizinci günü akşamı idi. Adını söyliyemiyeceğimiz bir sayın direktör geç vakit evine dönüyordu. Tenha bir sokakta apansız üzerine iki kişi hücum etti. Zavallı adam, iki haydutla boğuşmağa başladı. Nihayet adamlar onu kıskıvrak yakaladılar... Soyacaklardı. Tepeden tırnağa kadar her tarafını aradılar. Fakat ortaya yırtık bir elli kuruşluktan başka bir şey çıkmadı.

Haydutlardan biri homurdandı:

— Bunda para olacaktır. Bir yerine saklamış!

— Bir daha arayalım.

— Arayalım!

Yeniden adamcağızın her yanını alan taran ettiler. Yok, yok!...

O zaman yol kesenlerden biri sordu:

— Be adam madem ki üstünde para yok. Ne diye bizimle o kadar boğuştun?

Beriki başını önüne iğerek cevap verdi:

— Mali vaziyetimi öğrenmenizi istemiyordum da onun için!

ŞEHİR TİYATROSUNDA

Bir piyes temsil ediliyordu. Perde açık olduğu için kulis arkasında bulunan ve sıra bekliyen aktörler gayet hafif, fısıltı halinde konuşuyorlardı. Bir aralık Behzat Butak kosa koşa Vasfi Rıza Zobu'nun yanına geldi:

— Yahu bu piyeste benim rolüm neydi? Çabuk söyle! dedi. Şimdi sahneye çıkacağım.

Vasfi elini alnına vurdu:

— Hangi piyes oynanıyordu? Ben de unuttum!.

ÇAMDEVİREN

BOĞUNTU

Eski bolluk günleri şimdilik masaldadır,
Şimdi etler kasapta erzak da bakkaldadır!

Nerde o yağ, pirinçle dolmuş olan kilerler?
Nerde o aşçılar ki on parmağı baldadır?..

O zaman lâfı mı olurdu has ekmeğin?
Baklavalar, börekler fırında, mangaldadır!

O zamanlar yemekle tükenmiyen yemekler,
Bugün ancak şarkıda, türküde, mavadadır!

Yiyecekler azaldı, giyecekler hâkeza,
Çamaşırlar, mendiller iki üç mandalladır!

Nerde o tazeler ki ipekten entarisi,
Nerde o yaşlılar ki boyunları şaldadır?.

Böyle tek elbiseyle çifte kış mı geçerdi?
En düzgün esvabımız plâjla kumsalladır!

Belediye ne yapsın bu derdi atmak için?
Bir kolu Yeşilköyde, bir kolu Kartalladır!

Çamdeviren! Ahali boğuntuya gelirken,
Eloğlu, pupa yelken, kotrada, sandaldadır!.

Çamdeviren

— Elli sene bir yastıkta kocayanların jübilesi yapılacakmış...

— Ne mutlu onlara... Şimdi o kadar dayanacak yastık nerede?!..

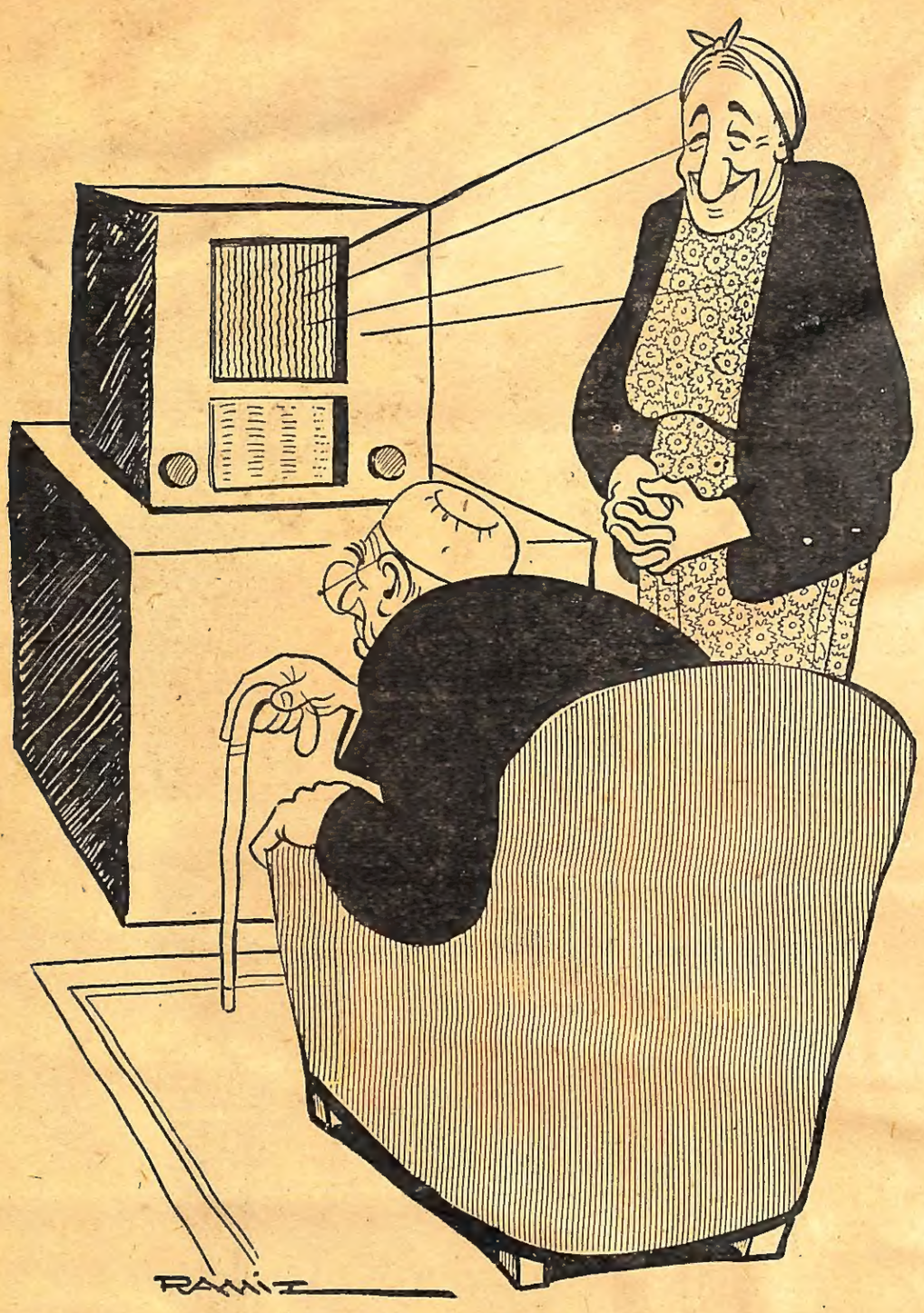

Kadın — Radyoyu benden çok seviyorsun efendi.
Erkek — Haksız mıyım karıcığım, onun, hiç olmazsa iki günde bir teknik sebeplerden beş altı dakika sustuğu oluyor!..

PARANIN KUVVETİ

Mehmet hamaldı. Ama gedikli yükçü esnafından değil, şu, arkasında eski bir küfesi, hattâ omuzunda iki kulaç ipi bile bulunmıyan kaçamak hamallardan... Çarşıda, pazarda elinde ağır bir paketi olan yolcu gözler, hemen onların yanına sokulup tatlı yüzü, sevimli konuşmasile:

— Paketinizi taşıyayım mı?

Derdi. İş istemekten çok yardım teklifine benziyen bu sam mi eda ona her zaman muvaffakiyet kazandırıyordu... Evet, Mehmet hamaldı. Arkasına bir küfe bile alacak kadar sermayesi bulunmıyan bir hamal. Fakat onun her seyden evvel bir iş adamı olduğu söz götürmezdi.

Kendisi de böyle düşünürdü. Meselâ Yemiş iskelesinde kilosu on kuruştan satılan çürük elmaları bir kaç kilo sağlamile karıştırarak doksan kuruştan satıveren şu Kastamonulu Süleyman... Şu matbaalardan topladığı eski gazeteleri kese kâğıtçılarına devredip ayak üstü, dünyanın parasını kazanan Salamon... Hattâ şu köşe başında her gün limon, maydanoz satıp beş liraya para demiyen Fatma teyze onun yanında çırak bile olamazlardı. Onların bütün marifeti sermaye sahibi olmaktan ibaretti.

— Ah!.. Benim de beş, on liram olsa!.. derdi.

Felek, bizim Mehmede bu beş, on lirayı bir türlü bir arada göstermemişti. Bir hayır sahibi ona yardım etse bakın o ne işler başarırdı.

Fakat, bir gün, en ümitsiz, en beklenmedik bir günde talih ona güler yüzünü gösteriverdi. Mehmedin eline beş değil, on değil, tam elli lira birden geçti!.

Yaşlıca bir kadının pazardan doldurduğu zerzevat çantasını evine kadar götürmüş, geri dönüyordu. Yol tenha idi. Önüne bakarak yürürken gözüne bir kâğıt parçası ilişti. Kırmızılı bir kâğıt, Önce günü geçmiş bir piyango bileti sandı. Fakat eline alınca gözleri dışarı uğradı. Dili tutulmuş bir halde:

— Elli... Elli lira!.

Diye söylendi. Etrafına bakındı. Kimseler yoktu. Bulduğunu hemen cebine koyup koşmağa başladı. Gittiği yeri bilmeden belki bir saat sokak sokak dolaştı. hep arkasından biri gelip kendisini tutacak, elindeki parayı alacak sanıyordu.

Heyecanından o gün, o akşam bir şey yiyemedi. Zenginlerin çok rahat uyuduklarını sandığı halde o gece ilk defa uyku da uyuyamadı. Sabaha kadar projeler yaptı. Hayal üstüne hayal kurdu.

Ertesi gün doğru hale gitti. Orada tanıdığı bir kabzımal vardı:

— Hasan ağabey, bana bir sandık limon ver! dedi.

— Yine mi tüccarlık damarların kabardı Mehmet?. Limon para ile alınır yavrum.

— Param var Hasan ağabey!

— Hani bakayım!.

Mehmet, elli liralığı karşıdan gösterdi ve sorulmadan da anlattı:

— Dün sokakta buldum bunu. Artık iş yapacağım.

— Bir sandık limon için elli lira bozamam.

— Yapma be ağabey.

Kabzımal Hasan, Mehmedi çoktandır tanırdı. Onun bu parayı çalmamış olduğuna emindi.

— Al şu limon sandığını! dedi. Parayı akşama getirirsin. Ama savuşayım deme... Bir daha buradan geçemezsin ha!.

— Merak etme Hasan ağabey. Ben namuslu adamım!..

* * *

Mehmet limon sandığını omuzladı. Kendi kendine:

— Bir zengin mahallesine gidip orada ucuz ucuz satar, çabucak dönerim! diye düşündü.

Düşündüğü gibi yaptı. Akşam üstü Yemişe döndüğü zaman cebinde iki sandık limon parasından fazla vardı. Elli liralığı da gıcır gıcır yerinde duruyordu. Borcunu verdi. Yeni bir sandık limon aldı. Bir zaman böyle gitti. Derken bir köşe tuttu. Limondan başka elma, portakal da bulundurdu.

Mevsimler değiştikçe Mehmedin işi de değişiyordu. Çalışkan çocuk, her gün biraz daha fazla para kazanıyordu. Böylece iki sene geçti. İki sene içinde Mehmedin biri Asmaltında, biri Taksimde iki dükânı oldu. Allaha şükür bir oturuşta sayılamıyacak kadar da parası vardı. Hizmetinde yedi sekiz kişi çalışıyordu.

Evlendi. ev sahibi oldu. İnanmıyacaksınız, otomobilden aşağı inmez oldu. Sonradan görmüşlüğünden değil, vakit nakit olduğu için, iş icabı!..

Bir gün yanında karısı, önünde üç aylık oğlunun arabasını yürüten dadısı olduğu halde Ayazpaşadaki evinden çıkmış, şöyle Harbiyeye doğru yürüyorlardı. Elini cebine attı. Baktı sigarası bitmiş. Bir tütüncü dükkânının önünde durdu:

— Bir Sipahiocağı versene!..

Dedi. Cüzdanını açtı. Ufaklık yoktu. Yanındaki paraların en küçüğü elli liralıktı. Hem, garip

— Devamı 11 inci sayfada —

Akıl Hocası

Adapazarında C. İ. :

"1. Mecmuamızın arka sayfasındaki başlıkta, Tombul teyzenin kocası, neden arpacı kumrusu gibi düşünüyor?

2. Tombul teyzenin kocası ile kardeş iseniz niçin o sizin kadar akıllı değil?

3. Akılsızlar sizi dava etse ne yaparsınız?..

4. Ay şeklindeki bıyıktan sonra bir de top sakal koyuverseniz ne olur?„

CEVAP :

1. Cihanın gözünü üzerine çeken böyle bir kadının kocası düşünmesin de kim düşünsün?

2. İngilizlerde her lordun yalnız birinci oğlu lord olur, ötekilere hava almak düşer... Kaldı ki biz, müşarünileyh ile, birader değiliz!

3. Zararlı çıkarlar: Bizim aklı onlara devrettik mi, bütün akılsızları etrafında dizilmiş bulurlar.

4. Bam telime dokunanlar olur, kızarım...

★

Bolvadında A. Ç. :

"Bir kızın bakışlarında muhabbet, kalbinde zulmet olursa netice neye varır?„

CEVAP :

Nikâh muamelesinden sonra talâk muhakemesine.

★

Üsküdarda L. D. :

"1. Kaleminizi açmak için birine ihtiyacınız var mı? Çamdevirenin baltasını alıp geleyim mi?

2. Geceleri sabaha kadar çalışmak ve gezmek, gündüzleri akşama kadar uyumak istiyorum niçin?.

3. Lâcivert mi beyaz mı?„

CEVAP :

1. Elleri düzgün, gözleri süzgün bir daktiloğraf daha pratik değil mi?.

2. Âdem oğlu, kuş misalidir derler. Kimi papağana, kimi bülbüle, kimi kanaryaya benzermiş... Acaba siz yarasaya çekmiş olmayasınız?..

3. Beyaz, her tene uygun düşer...

★

Nazillide M. 2. K. :

"1. Fabrikalarda çalışan bir sanatkârım. İşimin ehli olduğum halde, çok sinirli olduğum için, fabrikadakilerle geçinemiyorum. Ne yapayım?

2. İçki içildiği zaman neden kadehleri birbirlerine vururlar?..

3. Kayın pederle geçinemiyorum, kayın valdeyle aram iyi... Geçinmenin çaresi?„

CEVAP :

1. Sizin yorulmanıza hacet yok. Felek, arası çok geçmeden, sizi ispermeçet mumuna döndürür...

2. Bir ses çıksın da kulağın keyfi de yerine gelsin diye.

3. Kayın valdeyle arayı bozmaya çalışın, kayın pederle geçinirsiniz!..

★

Edirnekapıda S. K. :

"Sevgilimin mevkii yükselince beni görmez oldu...„

CEVAP :

Görmediğine şükredin... Ya görüp te tepenizden aşağı bir kova su dökseydi haliniz nice olurdu?..

★

Maçkada H. A. :

"1. Sevdaya tutulanlar kurtulmak için, ne yapmalıdır?

2. Kadınlar güzel oldukları için mi severler, sevildikleri için mi güzel olurlar?„

CEVAP :

1. Sevdiklerile hemen evlenmelidirler... Altı ay zarfında sevdadan halâs olurlar.

2. Kimi öyle, kimi böyle olduğu için hiç biri kısmetsiz kalmaz!

Akıl Hocası

— Ne oluyor, burada baskın mı var?
— Hayır, mezat var. 50 liralık malı 100 liraya kelepir almağa geliyorlar!.
— Yaa!.. Ben de kiralık apartıman bulmuşlar da ona koşuyorlar zannettim.

Bizim Profesör

Bizim profesör İç Erenköyünde bir köşke taşınmıştı. O yaz tatilini bu köşkte geçirecekti. Köşkün sahibi evin eşyasile birlikte bir de köpek bıraktı:

— Kaplan vahşi görünüşlüdür ama iyi bir hayvandır. Size bekçilik eder. Buralardan bir yabancı geçirmez.

Profesör memnun oldu. Köpeği alıkoydular. Kaplan hakikaten korkunç bir bekçi köpeği idi. Köşkün bir kilometre yakınından kimseler geçemiyordu.

Bir pazar profesörün bir dostu kendisini ziyarete geldi. Fakat müthiş hayvan onu daha uzaktan görür görmez öyle bir havlamağa başladı, öyle bir saldırış saldırdı ki zavallı misafirde ne bet kaldı, ne beniz!

Adamcağız, paçaları köpeğin ağzında param parça olmuş bir halde, bacaklarından kanlar sızarak köşke girdi:

— Aman üstad, bana saldırdığını gördünüz de köpeği niçin çağırmadınız?

Profesör sıkılarak itiraf etti:

— Adını unuttum da onun için!

GÖNÜL BELÂSI

Yazan: RAGIP ŞEVKİ

— 20 —

Muhsin efendi, senelerin ne çabuk geçip gittiğini ve bir tabiat âbidesi halindeki güzel karısının nasıl harabiye yüz tuttuğunu düşünürken Tahire hanım kıpırdadı, kollarını çırptı ve gözlerini açtı.

Kocasının bakışı ile karşılaşınca, kaşları ortasında, yeni yeni belirmeğe başlıyan hafif bir çizgi, yine peyda oldu:

— Niye kalktın?

— Uyuyamadım.

— Bana mı bakıyordun?

— Şey, hayır, evet... İşte, sabah mahmurluğu...

Tahire hanım açık kalan bir omuzunu örtüp doğruldu:

— Sadiye halamı gördüm rüyamda... Bizim evin kapısı önüne çiçek dikiyordu.

Muhsin efendi gayri ihtiyarî ürperdi:

— Sus sus, onun bahsini açma, vaktile ocağımıza incir dikiyordu amma, olmadı.

Tahire hanım:

— Ölüleri hayırla yadederler, yine kötülüğe kalkışma! dedi.

— 7 —

Seneler geçiyor ve karı koca arasındaki hayat, hiç değişmeyen bir tarzda, fakat Tahire hanımın daha azgın bir tahakkümü ile devam edivordu. Muhsin efendi şikâyetçi değildi, bütün tartaklanmalarına rağmen kuzu gibi yaşıyordu. Fakat zaman zaman yüreğinin bir köşesinde bir sızı duyuyor, dalgınlaşıyor, fakat acı acı gülerek kendi kendini teselli ediyordu:

— Gönlümün belâsı... Tatlı belâ... Çekeceğim, ömrümün sonuna kadar çekeceğim!

Muhsin efendide, Tahire hanımın sevgisi, ondan uzak kaldığı sekiz saatlik iş hayatı sebebi'e daima tazelenirdi. Onun kıymetini ondan uzak bulunduğu zamanlar anlardı.

Fakat bir gün, birdenbire onu tekaüde sevkedivermeleri, Muhsin efendiyi ne kadar sevindirdi ise, Tahire hanıma o kadar kasavet verdi. Muhsin efendi haberi sofrada karısına verdi.

Tahire hanım bir anda durdu, gözlerinin bütün ateşile kocasına baktı, Muhsin efendinin yüzüne, çenesine, omuzlarına, başına ve vücudunun her tarafına ayrı ayrı baktı:

— Demek artık ihtiyarladın?

— Öyle olacak, kaç sene?.. 28 yıl beraberiz Tahire... Artık ihtiyarlamıyalım ki...

— İhtiyarlamak mı? Aramızda on yaş fark var! Sen elbette ihtiyarlayacaksın! Fakat... Benim ihtiyarlamağa niyetim yok.

Muhsin efendi güldü:

— İnsanlar kendilerini değil, Cenabıhak insanları ihtiyarlatır!

Tahire hanım dalgındı, dalgın, mükedder, yeisli ve gamkindi..

— Ömrüm heba oldu, gitti. Senin yüzünden gün yüzü görmedim. Ne gezdim, ne tozdum, ne eğlendim, hiç bir şey.... Üstelik senin yüzünden çocuk sahibi de olamadım. Yazık oldu bana, çok yazık oldu. Senin gibi bir pısırıkla ben de pısırık oldum. İşte, gözümü açıp kapayıncaya kadar herşey kuş olup gitti. Gidenleri geri çeviremem ki... Ah, ah, sana bunun için ısınamadım zahir, sen olmayaydın, sen olmayaydın....

— Fakat Tahire, elmasım..

Tahire hanım hırçınlaşmıştı, sofradan fırladı:

— Hayır, bundan sonra, artık, gider ayak dünyayı görmeliyim, geç de olsa heveslerimi almalıyım. Gezeceğim, her tarafta dolaşacağım, geç kaldım, çok geç kaldım.

Ve Tahire hanım elinden bir şey alınmış çocukların hırçınlığı içinde, o günden sonra daha asabi, daha titiz ve Muhsin efendiye karşı daha insafsız ve sert oldu. Bazan sabahtan çıkar, akşamları gelir, bütün İstanbulu dolaşırdı. Kısa bir zamanda İstanbulun bir çok semtlerinde ahbaplar peyda oldu; camiler, mevlûtlar, mukabeleler Tahire hanımın en çok devam ettiği yerler oldu. İçinde Allaha karşı bir yakınlaşma vardı. Bu yakınlaşma bazan uzaklaşma arzularını veriyor ve Tahire hanım o anda Muhsin efendiye karşı çok zalim davranıyordu.

Gezmeler, daireden ayrılıp eve kapanmış olan Muhsin efendiye bir takım vazifeler tahmil etti: Evin yemeğinden, süpürgesine kadar her şeyi Muhsin efendiye aitti. Haftada bir tahtaları silerdi. Beceremediği şey çamaşırdı. Bu işte de karısına yardım eder, fakat bu arada çok azarlar işitirdi.

Bazan çok yorulurdu. O zaman belini elile bastırarak doğrulur:

— Hey Allahım, nedir bu benim çektiklerim! diye inlerdi.

— 8 —

Meleklerden biri elini kaldırıp Muhsin efendinin kader defterinden hülâsalar çıkaran meleği susturdu:

— Yeter, dedi. Kâfi... Anlaşıldı! Muhsin efendi yeryüzünde manasız yere yaşamış bir erkekmiş! Bir başka melek:

— Hayır, onun yaradılışı üzerinde bir takım noksanlar vaki olmuştur, iradesi az gelmiş, erkeklik duyguları az katılmıştır.

Üçüncü bir melek:

— Gerçek, dedi. Yaradılışında eksiklikler vardır, bu yüzden hâkim olamamıştır.

Muhsin efendi başını kaldırdı, hepsine ayrı ayrı baktı:

— Pekâlâ bütün kabahat bende... Fakat... Kusura bakmayın, hiç Tahirede kabahat yok mu?

Melekler birbirlerine bakıştılar. İçlerinden biri:

— İlâhî kanunlar bir mağlûbiyette galibin neden galip geldiğini değil, mağlûbun niçin mağlûp olduğunu araştırır.

— Ne âlâ,ne alâ... Ben yeryüzünde yaşadıkça, Tahirenin karşısında daima zayıftım, bu yüzden ne o, ne de ben bahtiyar olabildik! Bunu görüyordunuz da, niçin bana da, ona da yardım etmediniz!...

Meleklerden en büyüğü:

— Sana cevap vermeğe mecbur değiliz. Fakat son olarak bu sorunu da cevaplandırayım: Cenabı rabbilâlemin insanları yaratır, hayat seline bırakır, ipleri hiç bir yere takılmadan, dosdoğru ve sağlam olarak sonuna kadar gider, bozukları ise batar, bir yere takılır, çürür, yok olur. Her şeyin büyüğü, kâinatın hâkimi ve yaratıcısı böylece hayat seli içinde yürüyemiyenlerin niçin yürüyemediklerini, neden battıklarını, bir yere takıldıklarını göre göre, yaratıklarını inkişaf ettiriyor, bir gün gelecek bütün insanlar hatasız, bütün hayvanlar kusursuz, bütün şu kâinat noksansız olacaktır. Anlıyabildin mi?

Muhsin efendi bütün bu söylenenlerden hiç bir şey anlamamıştı, kafasında yalnız, yeryüzünde kalan karısı vardı, Tahire... Halâ ona karşı gönlünde bir sevgi tutuyordu.

Gözlerini meleklerde ayrı ayrı gezdirirken içlerinden biri:

— Haydi, haydi.. İste, bir şey istiyeceksin, söyle.. dedi.

Muhsin efendi sordu:

— Beni cennete mi, cehenneme mi koyacaksınız?

— Cennete!.. Çünkü sen günahkâr değil, karına karşı erkeklik vazifelerini yerine getiremediğin için sadece kabahatlisin, iradenin noksanlığı yüzünden kabahatli..

— Ya Tahire?

— O da iradeli bir erkeği olmadığı için bir çok kusurlar, kabahatler işlemiştir, o da günahkâr değil, sadece kabahatlidir.

Muhsin efendi tereddüt etti, önüne baktı, sonra yeniden sordu:

— Onu ne zaman yeryüzünden alacaksınız!.

— 25 yıl sonra, yani 70 yaşında..

— Fakat niçin o kadar geç?

— Çünkü.. İhtiyarlayınca çocuklaşır, masumlaşır ve buraya gelince sana, dünyada yaptırdığı şeyleri yaptırmaz!..

Muhsin efendi kısık bir sesle sordu:

— Acaba bir şey istersem yapar mısınız?

— Günahsız olan her mahlûkun isteğini Cenabı rabbilâlemin daima yerine getirir..

Muhsin efendi, gözlerini kaldırdı, Büyük Tanrıya yalvarır gibi:

— Tahiremi burada da bana kavuştur yarabbi! dedi.

Melekler hayretle biribirlerinin yüzüne baktılar. İçlerinden biri:

— Fakat.. Nasıl olur? dedi. Yeryüzünde ondan çok çektin?

— Seviyorum..

— Gönlün seviyordu,fakat ruhun çok çekti..

— Biliyorum, biliyorum.

— O halde?

Muhsin efendi gözlerini yine yukarıya kaldırdı. Yine yalvararak, yanık bir sesle:

— Yarabbi, diye mırıldandı. Yarabbi, gönlüme belâ olan bu kadına öyle alıştım ki, onsuz burada bile olamıyacağım. varsın, burada da istediğini yapsın! O belâdan beni mahrum etme yarabbi!

— SON —

Nuru Osmaniye
10-9-44

— Komşu duydun mu? Bayezitte bir gelin duvağile kaçmış...

— Damat kaçırmıştır.

— Zannetmem damada bir şey olmamış!.

HİKAYE

— 8 inci sayfadan devam —

tesadüf, senelerce evvel, hamallık ettiği günlerde sokakta bulduğu elli liralık!.. Bu parayı bir türlü bozdurup harcamak nasip olmamıştı. Ne de uğurlu gelmişti bu para!.. Hep üstüne para, para, para gelmişti. Bir an bu uğurlu parayı yine bozdurmamayı düşündü. Fakat bir paket sigara için de yüz lira bozdurmağa kalkmak ayıp olacaktı, verdi.

Tütüncü parayı eline aldı, baktı. Evirdi, çevirdi. Bay Mehmet Aköz'ün yüzüne baktı. Sonra yarı mahcup bir tavırla:

— Affedersiniz bayım, dedi, bu para sahte!.. Acaba nereden aldınız bunu?..

— Bay Mehmet Aköz, sırtından buz gibi bir ter boşandığını hissetti. Ya bunun bir kaç sene evvel, paranın bulunduğu gün farkına varılsaydı?!..

Çalapala

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını minimini-lere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

NECAT ismine dikkat.

Bütün dünya

Bu günden

Barış yıllarındaki

yapı faaliyetine

hazırlanıyor.

Siz de bir

Taksitli evedinme cüzdanı

alarak kendi evinizin yapısına şimdiden hazırlanınız!

YAPI ve KREDİ BANKASI A.Ş.

Tafsilât ve Broşür

isteyiniz!

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

★

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

★

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

NEVROZİN

Baş, Diş, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız.

Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası
Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

"Zevcim Gözlerine İnanamıyor!"

Ve on yaş daha genç göründüğümü söyliyor

Zevcim "bu cidden bir harikadır,, diyor. Ancak iki ay kadar evvel alnımda ve gözlerimle ağzımın etrafında çizgiler ve buruşukluklarım vardı Hakikaten "Yaşlı,, görünüyordum. Bugün ise, bütün bu çizgilerim kayboldu ve arkadaşlarım bir genç kızın cildi gibi parlak, nermin ve yumuşak olan cildime takdir nazarile bakıyorlar. Her akşam yatmazdan evvel cild gıdası olan pembe renkteki Tokalon kremini kullanıyorum. Terkibinde Viyana Üniversitesi profesörlerinden biri tarafından keşfedilen, gençliğin kıymetli ve cazip cevheri olan "Biocel,, vardır Gündüzleri de cildi beyazlatıp yumuşatan, siyah noktaları gideren ve açık mesameleri sıklaştıran beyaz renkteki Tokalon kremini kullanıyorum.

Bakınız nasıl muvaffak oldum?

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU

Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 E. Posta kutusu 622, İstanbul.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

ROMAN MERAKLILARI

Adresinizi

İstanbulda Arif Bolat Kitabevine açık bir zarfla bildiriniz. Size katalok gönderilecektir.

Karikatür

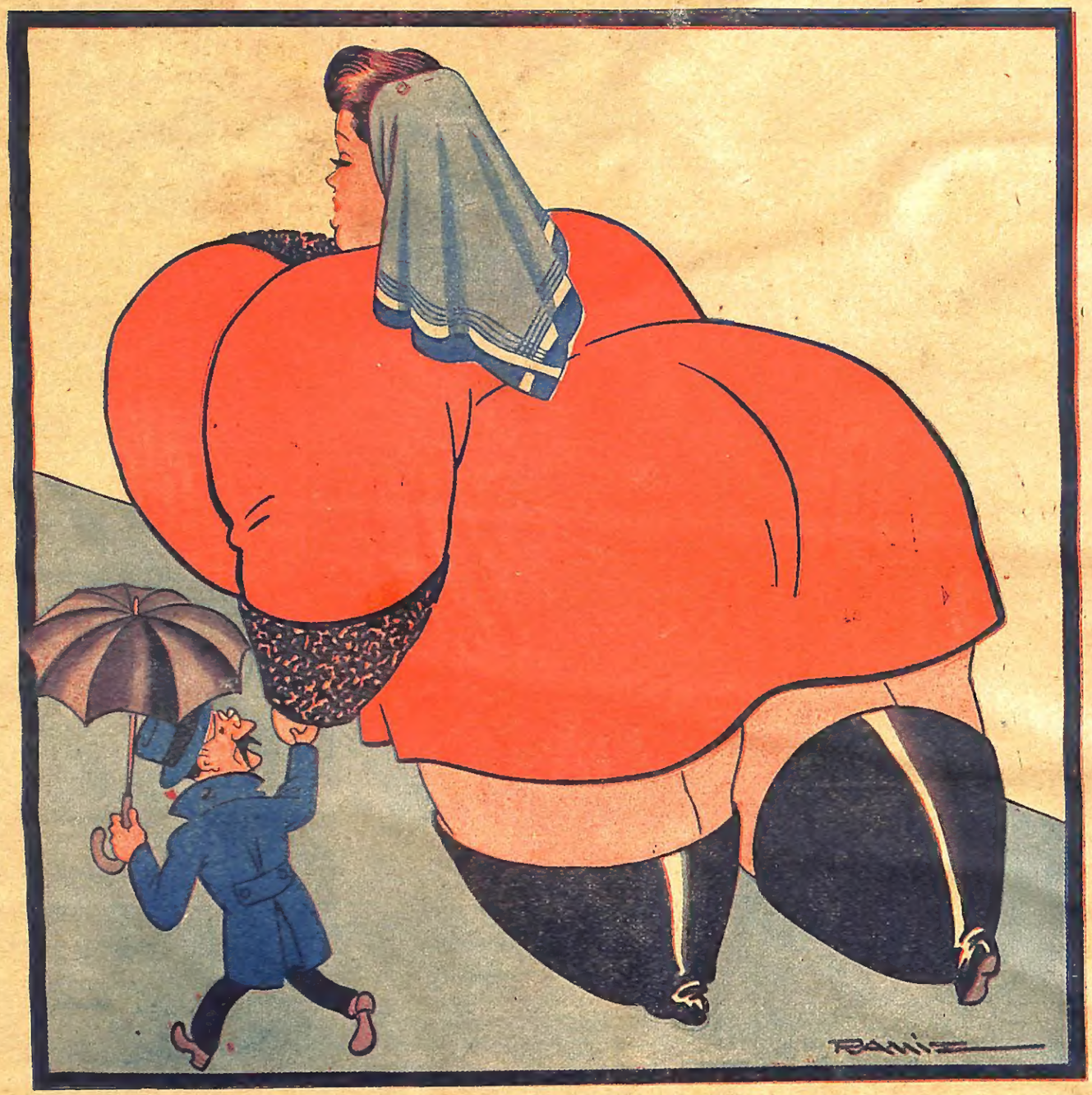

Tombul teyzenin kocası — Karıcığım, bir yerine mavi boncuk taksaydın... Yine et bulunmuyormuş... Herkesin gözü kalacak diye korkuyorum!..

T.T Postası

İstanköy M. Bağcı :
S — Tombul teyze okuyup yazma bilir mi?
C — Okuyup yazma bilmiyen sualleri okuyup cevap yazabilir mi?

Üsküdar Değirmen sokak P. P.
S — Tombul teyze nerede oturuyor?
C — Karikatür'ün arka kapağında!.

Edirne öğretmen C. S.
S — Tombul teyzenin anası kim babası kim?
S — Anası kâğıt, babası kalem!